అమ్మమ్మ

కొడవటిగంటి కుటుంబరావు

అన్నపూర్ణ ఆమ్మమ్మ నెరుగుదు.

ఆవిడ డెబ్బయిరెండేళ్లు బ్రతికి, అన్నపూర్ణ ఆరేడేళ్ళ పిల్ల అయివుండగా పోయింది. ఆవిడ చచ్చినప్పుడందరూ ఆశ్చర్యంగా చెప్పుకున్నారు. యోగులకు వచ్చే చావన్నారు. ఆవిడకు జబ్బు చెయ్యలేదు. మంచాన్నపడి తీసుకోలేదు. ఒకనాడు మధ్యాహ్నము భోజనాలయాక నేను పడుకుంటున్నాను. పలకరించ కండర్రా," అని పీట తలకింద పెట్టుకుని వసారాలో పడుకుంది. మళ్ళా లేవలేదు. సూర్యాస్తమయం లోపల దహనంకూడా అయిపోయింది.

అన్నపూర్ణకు ఆమ్మమ్మకన్న అమ్మే ఎక్కువ ముసలిదిలాగా కనబడేది. ఆమ్మమ్మకు ఒక్క పన్నూ ఊడలేదు. చత్వారం వచ్చి పోయిందట. సూదిలో దారం ఎక్కించేది. ఒక్కచెవుడుమాత్రం వుండేది. కాని ఎవరన్నా అరిస్తే మండి పడేది; మెల్లిగా మాట్లాడితే తెలుసుకునేది. అమ్మమ్మకు కళ్ళు కనపడవు, పళ్లు చాలాభాగం ఊడిపోయినై. శుక్లాలు తీసి కళ్ళజోడు పెట్టినాక అమ్మమ్మక్కూడా కళ్లు వచ్చినై. కాని తరువాత కొద్ది రోజులకే పక్షవాతం వచ్చి మంచానపడి తీసుకున్నది.

ఒకనాడు అమ్మ సందుకాయపెట్టెలో వస్తువులేవో సద్దుతుంటే అందులో ఒక ఫొటో కనిపించింది. ఆ ఫొటోలో ఆమ్మమ్మ అమ్మమ్మను ఒళ్లో పెట్టుకుని కూచుని ఉంది. ఆ ఫోటోకేసి కాస్సేపు చూచి తనలో తాను నవ్వుకుంటూ "ఆ రోజులలో ఏఁవి నగలు పెట్టుకునే వాళ్ళో!" అన్నది అమ్మ.

"ఏఁవమ్మా నన్నుకూడా చూడ నియ్యవూ?" అంటూ అన్నపూర్ణ అమ్మ చేతిలో నుంచి ఫొటో తీసుకుంది. అమ్మ చెబితే నమ్మాలిసిందేగాని ఆ ఫోటోలో ఆమ్మమ్మ గుర్తుపట్టేట్టు లేదు. ముక్కుకు పుడకలూ, బులాకీ, చెవులకు దుద్దులూ, పుడకలూ, మెళ్లో కంటే, నానుపట్టెడా, జిగినీ గొలుసు, నడుముకు మువ్వల వడాణమూ, చేతులకు మురుగులూ, దండకడియాలూ, కాళ్ళకు అందెలూ, కడియాలూ, మట్టెలు ఉన్నై.

"ఈ ఫొటో తీసినప్పుడు ఆమ్మమ్మ కెన్నేళ్లుంటాయి?" అని అడిగింది అన్నపూర్ణ.

"పద్దెనిమిదో, పందొమ్మిదోవుండవూ? అమ్మమ్మకి అయిదో ఏడు" అన్నది అమ్మ.

అదీ నమ్మశక్యంగాలేదు. ఆమ్మమ్మ నలభై ఏళ్ళదానిలాగా కనబడింది అన్నపూర్ణకళ్ళకి. అమ్మమ్మ వళ్లోకూచునే పిల్లలాగాలేదు.; తనలాగే ఏ పదేళ్లో అనిపిస్తుంది. తను ఇప్పుడు అమ్మఒళ్లో కూచుని ఫొటోతీయించుకుంటే ఏమన్నా బాగుంటుందీ?

అన్నపూర్ణ ఆఫోటోను తీసుకుపోయి నాన్నకు చూపించింది.

"ఎక్కడ దొరికిందే ఇదీ? ఈమధ్య కనిపించకపోతే పోయిందనుకున్నా." అన్నాడు నాన్న.

ఇంతలో రాములన్నయ్య వచ్చాడు "ఏఁవిటీ నాన్నా అదీ?" అంటూ ఫోటో తీసుకున్నాడు. కాస్సేపు దానికేసి చూచి, "ఆమ్మమ్మా, అమ్మమ్మా కాదూ?" అన్నాడు.

"అవు నన్నయ్యా, అమ్మ చెప్పింది. ఈ ఫోటో తీసి ఎన్నేళ్ళయిందంటావ్?" అన్నది అన్నపూర్ణ.

"అమ్మమ్మకి అయిదేళ్ళని కాబోలు చెప్పింది, అంటే 1898లో తీశారన్న మాట. తస్సాదియ్య. అప్పటి ఫోటోగ్రాఫర్లే నయం. హైపో చక్కగా కడిగే వాళ్ళు. పీ. ఓ. పీ. పేపరయినా ఫోటో చూడుచెక్కుచెదరకుండా ఎట్టాఉందో!" అన్నాడు అన్నయ్య.

"ఇదిగో పురుగు తినేస్తున్నది" అంటూ అన్నపూర్ణ ఒకమూల తినేసిన భాగం చూపించింది.

"అది ఫోటోగ్రాఫర్ తప్పుకాదు, మనతప్పు. దీన్ని రీ కాపీ చేయించి ఎన్లార్జి చేయిద్దాం. ఇట్లా ఇచ్చెయ్యి" అన్నాడు రాములన్నయ్య. అంతే, ఆ ఫోటో మళ్ళీ ఎవరికీ కనిపించలేదు.

* * *

ఆమ్మమ్మ పేరే పెట్టారు అన్నపూర్ణకు. అందుచేతనో మరెందుకోగాని ఆమ్మమ్మను గురించి ఎవరేం చెప్పుకుం

టున్నా అన్నపూర్ణ శ్రద్ధగా విని జ్ఞాపకం పెట్టుకునేది.

అమ్మ ఒకసారి అన్నది...అమ్మమ్మ ఎన్నడూ గుడికి పోయిగాని, దేవుడికి దణ్ణం పెట్టుకునిగాని ఎరగదట. ఆవిడ జీవితం దేవుడితో నిమిత్తం లేకుండానే జరిగిపోయింది.

ఒకసారి అమ్మ అమ్మమ్మని నిలవ దీసి అడిగిందట... "ఏం అమ్మమ్మా? నీ ఉద్దేశం దేవుడున్నాడనా, లేడనా?" అని అమ్మ అడిగితే "అందరూ ఉన్నాడనే అంటున్నారు గాదుటే! నేను మాత్రం చూచానూ?" అన్నదట. "అయితే సువు ఏడాది కొకసారన్నా గుడికిపోవే" అని అమ్మ అడిగిందట. 'నాకు తీరికేదే' అన్నదట అమ్మమ్మ.

అయితే అమ్మమ్మకు మటుకు దేవుడంటే చాలా భక్తి. ఏవో స్తోత్రాలు చదివేది. ఏవేవో పూజలు చేసేది; పురాణాలు వినబోయేది; తరుచు గుడికి వెళ్లేది. అమ్మమ్మకు లేని దైవభక్తి అమ్మమ్మ కెట్లావచ్చిందని అన్నపూర్ణఆశ్చర్యపడేది అమ్మమ్మ మిన్ను విరిగి మీదపడినా చలించకుండా రాయల్లే వుండేది. అమ్మమ్మకు ఎప్పుడూ దేన్నిగురించో ఆందోళనే.

అమ్మ మరోరకం. పూజలూ, స్తోత్రాలూ, గుడి ప్రదక్షిణాలు లేవుగాని అమ్మకు దేవుడంటే నమ్మకం వుంది. భయంకూడా వుంది. ఒకసారి రాములన్నయ్యకు జబ్బుచేస్తే వైద్యం చేయించారు. వైద్యం దారి వైద్యానిది. జబ్బు దారి జబ్బుదీ అయింది. "ఏమండీ ఏడు కొండలవాడికి మీదు కట్టనా?" అని అడిగింది అమ్మ నాన్నని.

"ఏమో, నీకు తృప్తి కలిగేటట్టయితే కట్టు... దేవుడు లంచాలకు పాల్పడతాడనుకోవడం నాకంత ఇష్టంలేదు" అన్నాడు నాన్న.

జబ్బులో కూడా రాములన్నయ్య, 'దేవుడూలేడు, గీముడూలేడు' అన్నాడు. అమ్మ అంకిళ్ళు నొక్కుకుని, నువ్వూరుకోరా, నీకు పుణ్యం వుంటుందీ,' అన్నది.

తరవాత రాములన్నయ్యకు నయమయింది. అందరూకలిసి తిరపతివెళ్లనూ వెళ్లారు. తిరపతినుంచి తిరిగి వచ్చిన తరవాత వెంటేశ్వర సమారాధనచేస్తూ బంధువులందరినీ పిలిచారు. అమ్మమ్మ వచ్చింది కాని అమ్మమ్మ రాలేదు.

"ఆవిడెందుకు వస్తుందీ?" ఆవిడకు ఏ పోలేరమ్మ జాతరంటేనో ఇష్టంగాని, ఆపదమొక్కులవాడంటే సరిపడదులే అని అమ్మమ్మ చెప్పింది.

అమ్మమ్మకు గ్రామదేవతల్లో నమ్మకంఉందని విని అన్నపూర్ణ ఆశ్చర్యపోయింది. ఈమాట వినగానే అమ్మమ్మ మీద అన్నపూర్ణకి కొద్దిగా గౌరవం తగ్గింది. అవకాశం దొరికినప్పుడు అమ్మమ్మని అడిగింది కూడా. 'ఏం, అమ్మమ్మ. నీకు అంకాలమ్మా, పోలేరమ్మా అంటే ఇష్టమేటగా?' అంటే ఆవిడ నవ్వుతూ, 'వాళ్ళు వూళ్లో ఎప్పుడూ ఉండేవాళ్లే గాదుటే? అభిమానం ఉండదూ?' అన్నది.

అమ్మమ్మంటే నాన్నకూడా గౌరవమే.

"దేవుడిలో నమ్మకం ఉన్నవాళ్ళంతా

దేవుడున్నాడన్నట్టుగా ప్రవర్తిస్తున్నారు? చాటుగా ఎన్ని వెధవపనులు చెయ్యటం లేదు? దేవుడు చూస్తాడన్న భయం ఉంటే అట్లా చెయ్యగలరా? ఆ ముసలావిడ దేవుడిపేరు జపంచెయ్యకపోతే ఏం, దేవుడున్నాడన్నట్టే నడుచుకునేది. అదే కావలసింది"...అనేవాడు నాన్న.

"అమ్మమ్మ నిజమైన భౌతికవాది. ఆవిడకు అవకాశం దొరికితే నా మాదిరిగానే ఫిజిక్సు చదివి, రిసర్చిచేసి డాక్టరేట్ కూడా సంపాదించి వుండేది. అటువంటిమనిషికి దేవుడిలో నమ్మకం వుండటానికి వీల్లేదు. డార్విన్ చూడు" అనేవాడు రాములన్నయ్య.

*　　*　　*

రాములన్నయ్యకు గొప్ప శాస్త్రవేత్త కావాలని! ఎప్పుడు పడితే అప్పుడు "మా సైంటిస్టులు ఇది వప్పుకోరు, అది ఒప్పుకోరు" అంటుంటాడు. ఏవేవో పుస్తకాలు తెచ్చి చదువుతూ ఉంటాడు! అందులో ఏవైనా బొమ్మలుంటే అన్నపూర్ణకు చూపించి వాటినిగురించి చెబుతూ ఉంటాడు. అన్నపూర్ణకు అవన్నీ అర్థం కావు.

ఒకసారి రాములన్నయ్య ఒక పుస్తకం తెప్పించి అందులో చందుడి బొమ్మా, ఇంకేవేవో బొమ్మలూ చూపించాడు. అందులో ఒక బొమ్మ దీపావళికి వెలిగించే విష్ణుచక్రమల్లే ఉంది. అయితే గుండ్రంగా లేదు; కోలగా ఉంది. అదేమిటంటే అదొక బ్రహ్మాండమన్నాడు. ఇంకోబొమ్మ చూపించి అండాండమనీ అన్నయ్య చెప్పాడు.

"మరీ, నువ్వు దేవుడు లేడంటావు గదా! ఇవన్నీ ఎవరు చేశారు?" అన్నది అన్నపూర్ణ.

"వీటిని ఒకరు చేస్తారా? వాటంతట అవే జరుగుతై, ప్రకృతినియమం. సూర్యుడిచుట్టూ భూమి తిరుగుచున్నది. ఎవరూ దాన్ని తిప్పక్కర్లేదు. తిరిగే భూమిని ఆపటానికి ఏ భగవంతుడున్నా రావాలి. విత్తులోంచి చెట్టు పుడుతుంది. ప్రకృతి నియమం" అన్నాడు రాములన్నయ్య.

"ఒకవేళ పుట్టకపోతే? అప్పుడు నువ్వూ నేనూ పాతిపెట్టిన మామిడిటెంక మొలవలేదు. జ్ఞాపకం ఉందా?" అన్నది అన్నపూర్ణ.

"దాని కింకేదో ప్రకృతినియమం అడ్డుపడిఉండాలి" అన్నాడు రాములన్నయ్య గంభీరంగా.

"ఈ నియమాలన్నీ దేవుడే చేస్తున్నాడేమో?" అన్నది అన్నపూర్ణ.

"అదే పొరపాటు. దేవుడంటే మనిషి మాదిరిగానే ఉంటాడనీ, ఉంటే ఇంకో రెండు చేతులుంటాయనీ మన వాళ్ళ ఉద్దేశం. మనకుండే బుద్ధులే దేవుడికీ ఉంటాయని మనం అనుకుంటాం. అయితే నీకొక సంగతి తెలుసా? ఒకప్పుడు భూమిమీద మనుషులేలేరు. ఇంకాఅంతకు ముందు చెట్లూ, చేమలుకూడ లేవు. ఇవాళ సూర్యుడిలో నిప్పు తప్ప ఇంకేమీ లేదు. ఒకప్పుడు భూమిమీద కూడా అంతే. అసలు మనుషులే లేక మునుపు మనిషిలాంటి దేవుడుండేవాడని ఎట్లా అనుకోవటం?" అన్నాడు అన్నయ్య.

అన్నపూర్ణకు ఇదంతా రాములన్నయ్య కల్పనే అనిపించింది. కాని మనిషి లేనప్పుడుండిన జంతువులను గురించి అన్నపూర్ణ అన్నయ్యచేత చాలా విషయాలు చెప్పించుకుని విన్నది. ఒకప్పుడు ప్రపంచంలో పెద్దపెద్ద రథాలంతేసి బల్లులుండేవిట. అవి పొడుగాటి తోకలు ఝాడిస్తూ రొచ్చులో గెంతుతూ ఆడుతూ ఉంటే భూకంపం వచ్చినట్టుగా ఉండేదిట. ఈ బల్లుల బొమ్మలుకూడా రాములన్నయ్య తరవాత తెచ్చి చూపించాడు. ఉక్కకూడా లక్ష్యపెట్టకుండా అన్నపూర్ణ ఇంట్లో దీపంముందర కూచుని ఆ బొమ్మలన్నీ చూచింది.

"ఏంవే, నువు దీపం ఆర్పి బయటకు వచ్చి పడుకుంటావా? నన్ను బయట తాళం వేసుకుని వెళ్ళమన్నావా?" అని అడిగింది అమ్మ. నడి వేసవికాలం. అందరూ ఆరుబయట పడుకుంటున్నారు. అన్నపూర్ణ బలవంతాన పుస్తకం మూసి దీపం ఆర్పేసి బయటికివచ్చి రాములన్నయ్య మంచంపక్కనే తన మంచం మీద పడుకున్నది.

రాములన్నయ్య మేలుకునే ఉన్నాడు. వెల్లకిలా పడుకుని నక్షత్రాలకేసి చూస్తున్నాడు.

"ఆ రోజుల్లో సినిమాలుంటే బలే బాగుండేది కాదూ?" అన్నది అన్నపూర్ణ.

"ఏ రోజుల్లో?" అన్నాడు రాములన్నయ్య,

"ఆ పెద్ద పెద్ద బల్లులున్న రోజుల్లో. వాటిని ఎవరన్నా సినిమాతీస్తే మనం చక్కగా వాటిని చూచిఉండేవాళ్ళం" అన్నది అన్నపూర్ణ.

"అప్పటికి మనుషులే లేరు, కెమేరాలు లేవు. ఫిల్ము లేదు. అందాకా ఎందుకు? అమ్మమ్మా వాళ్ళనాన్న సినిమా చూచిఉండరు" అన్నాడు రాములన్నయ్య. అతను కాస్సేపుండి, "ఆ కనబడే నక్షత్రాలమధ్య మనభూమి వంటిది ఉండి, అందులో మనుషులున్నారనుకో. వాళ్ళు భూమికేసి టెలిస్కోపులతో చూస్తే భూమిమీద ఆ బల్లులు కదులుతూ కనపడవచ్చు" అన్నాడు.

అన్నపూర్ణ అర్థంచేసుకున్నది. ఆ నక్షత్రాలనుంచి కాంతి మనదాకా రావటానికి ఒక్కోసారి కోట్లకొద్దీ సంవత్సరాలు పడుతుందిట? అంతదూరం నుంచిటెలిస్కోపులతో ఈ భూమిమీద జరిగేది చూడటం అసంభవం. ఆ సంగతి రాములన్నయ్యకు తెలుసు. అయినా అన్నపూర్ణనుతృప్తిచెయ్యటానికి అతను అట్లాచెప్పాడు. జనసామాన్యం కోసం శాస్త్రవిషయాలు రాసేవారి లక్ష

జాలు రాములన్నయ్యలో కొన్ని లేక పోలేదు.

"ఏ నక్షత్రంలోనుంచన్నా చూస్తే అమ్మమ్మ చిన్న పిల్లగా ఇప్పుడు కనిపిస్తుందా?" అని అడిగింది అన్నపూర్ణ.

"ఓ!" అన్నాడు రాములన్నయ్య.

అన్నపూర్ణ కళ్ళుమూసుకుని కాస్సేపట్లో నిద్రపోయింది. ఆమెకు కలలో పెద్దపెద్ద బల్లులు గెంతుతూ కనిపించాయి. అందులో ఒకబల్లి మెడచాచుకుని అన్నపూర్ణ వేపువచ్చింది. దగ్గిరగా చూస్తే దానిముఖం అమ్మమ్మ ముఖం లాగే ఉంది.

* * *

అన్నపూర్ణ స్కూలుఫైనల్ పరీక్షల బరువు దించేసుకున్నది. ఈ పరీక్షలో పాసయినా, తప్పినా ఇక మరి చదువు లేదు. అప్పుడే ఆమె జీవితంలో ఒక యుగం అయిపోయి ఇంకో యుగం ప్రారంభం కాబోతున్నది. పెద్దవాళ్ళు సంబంధాలు చూస్తున్నారు.

అన్నపూర్ణకు సంబంధం చూడాలంటే అట్టేదూరం పోనవసరం లేదు. బంధువుల బలగం చాలాఉంది. అన్నపూర్ణకు ఈడయినవాళ్ళు ముగ్గురు నలుగురున్నారు. వాళ్ళలో ఎవరా అనేది తేల్చుకుంటే మూడుముళ్ళూ క్షణంలో పడిపోతై. వాళ్ళుకూడా నలుగురూ నాలుగు రకాలు. ఒకడికి చదువూ, తెలివీ ఉన్నాయి. ఒకడు అన్నపూర్ణకు ఈడూజోడుగా ఉంటాడు. ఒకడికి కాస్త మంచి ఆస్తి ఉంది. ఏ ఒకర్ని చేసుకున్నా మిగిలినవాళ్ళు కాస్త గునుస్తారు. ఎందుకంటే అన్నపూర్ణ చక్కని పిల్ల. ఇంత బలగంలోనూ కనుముక్కుతీరు పిల్లలు ఏ ఇద్దరు ముగ్గురో మాత్రమే ఉన్నారు. ఎవరూ నొచ్చుకోకుండా ఏదో ఒక సంబంధం నిశ్చయించటానికి చర్చలు సాగుతున్నై.

రాములన్నయ్యకు ఈ సంబంధాలలో ఒకటీ నచ్చలేదు. నిజానికి అన్నపూర్ణకుకూడా ఏ సంబంధమూ నచ్చలేదు. కాని సంబంధం విషయంలో తల్లిదండ్రులు చెప్పినట్టు రాజీపడదామనుకుంది. కాని రాములన్నయ్య తన అభిప్రాయం చెప్పినమీదట అన్నపూర్ణకి కూడా ఈ సంబంధాలను తోసెయ్యాలనిపించింది.

అందరూ భోంచేస్తున్నసమయంలో నాన్న రాములన్నయ్యతో, "ఏంరా? అమ్మడికి ఎవరినిచేస్తే బాగుంటుందంటావు? సీతాపతి మంచి ఉద్యోగంలో ఉన్నాడు. సుబ్బారావుకు ఆస్తి ఉంది. లక్ష్మీకాంతం చూట్టానికి బాగుంటాడు" అన్నాడు.

రాములన్నయ్య వెంటనే సమాధానం చెప్పలేదు. అతను కాస్సేపుండి మాట్లాడటం మొదలుపెడితే అన్నపూర్ణ ఇంకేదో విషయం మాట్లాడుతున్నాడనుకుంది.

"పూర్వం కోతులు అడివిచెట్లమీదే ఉండేవి, నేలమీదికి దిగి వచ్చేవికావు. అవి వుండే చెట్లచుట్టూ రింగులాగా చెట్లుకొట్టేస్తే వాటిపని ఖైదులో ఉన్నట్టయిపోయేది. మన సంగతి అట్లాగే ఉంది. ఇంత ప్రపంచం ఉంది. రైళ్ళూ రేడియోలు ఉన్నై. ఉద్యోగాలకోసం జనం వేలకొద్దీ మైళ్ళు పోతున్నారు. మనం అమ్మడికి మొగుణ్ని వెతకాలంటే మన మురిగిగుంటలోనే వెతకాలి!" అన్నాడు రాములన్నయ్య.

"అయితే ఇంకేం, నువు మంచి సంబంధం తీసుకురా" అన్నాడు నాన్న.

"నాకోసంవస్తాడే సుదర్శనం? వాడికిచ్చి చెయ్యండి" అన్నాడు అన్నయ్య.

"వాళ్ళు మన శాఖకాదే?" అన్నాడు నాన్న.

"ఏంశాఖో, ఏట్లోశాఖ. మా సైంటిస్టులకు ఈ శాఖల్లో నమ్మకం లేదు. ఒకప్పుడు మన పూర్వీకులు చెట్లమీద ఉండేవాళ్ళు. ఇంకా అంతకు పూర్వం మడుగుల్లో ఉండేవాళ్ళు. ఇంకా పూర్వం నీళ్ళల్లో ఉండేవాళ్ళు. మనం ఏశాఖ" అన్నాడు రాములన్నయ్య ఉపన్యసించేవాడల్లే.

ఆ ప్రస్తావన అక్కడితో ముగిసింది.

ఆ సాయంకాలం అన్నపూర్ణ వసారాలో కూచుని జడ వేసుకుంటుండగా ఒక ముసలివాడు వచ్చాడు. మోకాళ్ళదాకా ఒక కొల్లాయిగుడ్డ కట్టుకున్నాడు. మీద ఇంకో కొల్లాయిగుడ్డ వేసుకున్నాడు. చంకలో ఏదో మూట ఉన్నది. పుస్తకంలో చూచిన జవాను మనిషికిమల్లే కనిపించాడు అన్నపూర్ణకు.

"మహాలక్ష్మి ఉందిటర్రా?" అన్నాడాయన అన్నపూర్ణకేసి చూడకుండా దిక్కులుచూస్తూ.

"అమ్మా." అని కేకవేసింది అన్నపూర్ణ. అమ్మ లోపల్నించి వచ్చి, "నువ్వా, తాతయ్యా? రా.రా. ఎప్పుడు రావటం?" అంటూ అమ్మ ఆయన్ని పరామర్శించింది.

ఆయన అమ్మమ్మ ఆఖరు తమ్ముడట, అమ్మ చెప్పింది. ఆ రాత్రి అమ్మ ఆయనకోసం మడికట్టుకుని వంట చేస్తుంటే చూస్తే అన్నపూర్ణకు ఏ నక్షత్రంనుంచో చూస్తున్నట్టుగా కనిపించింది. నాన్నకోసం ఎప్పుడూ మడి కట్టుకోదు.

భోజనాలదగ్గిర అన్నపూర్ణ పెళ్ళి విషయం వచ్చింది.

"ఇది అచ్చు మాఅన్నపూర్ణక్కయే. దాన్ని అడక్కుండా ఏ సంబంధమూ చెయ్యకండి. మా అన్నపూర్ణమ్మ కిట్టాగే చిన్నప్పుడు మా నాన్న సంబంధం ఏదో చూస్తే చెప్పకుండా ఇంటినుంచి బయలుదేరి పోయింది" అన్నాడు జావామనిషి.

ఈ మాట వింటూంటే అన్నపూర్ణకు అమ్మమ్మ మీద ఎక్కడలేని గౌరవమూ వచ్చింది. తన కిష్టంలేని సంబంధంచేస్తే తానుకూడా అమ్మమ్మలాగే ఇంట్లోనుంచి వెళ్ళిపోదామనుకుంది అన్నపూర్ణ.

*